

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 178/05-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. septembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. V. K., B. B., zastúpenej advokátom JUDr. I. M., B. B., ktorou namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 13 Co 48/04, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. V. K. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Podaním doručeným Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 10. augusta 2005, označeným ako „*Sťažnosť proti právoplatnému rozhodnutiu súdu*“ Mgr. V. K., B. B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpená advokátom JUDr. I. M., B. B., namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 13 Co 48/04.

Sťažovateľka požaduje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 46 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 13 Co 48/04 z 11. mája 2005 s tým, aby bol tento rozsudok zrušený a vec vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie.

Zo sťažnosti vyplýva, že v konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sa sťažovateľka domáhala určenia vlastníckeho práva žalovaného podniku k bytovému domu, ktorý žalovaný podnik previedol na iný subjekt, hoci prednostné právo na zakúpenie tejto nehnuteľnosti svedčilo sťažovateľke ako nájomníčke. Rozsudkom okresného súdu č. k. 16 C 37/99-205 z 21. októbra 2003 bola žaloba zamietnutá. Následným rozsudkom krajského súdu sp. zn. 13 Co 48/04 z 11. mája 2005 bol rozsudok okresného súdu vo veci samej potvrdený. Podľa názoru sťažovateľky došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ústavy. K porušeniu tohto práva došlo tým, že všeobecné sudy nesprávne interpretovali a aplikovali rozhodujúce ustanovenia príslušných právnych predpisov, a tým dospeli k nesprávnym záverom vo veci.

Z rozsudku krajského súdu sp. zn. 13 Co 48/04 z 11. mája 2005 vyplýva, že krajský súd potvrdil vo veci samej rozsudok okresného súdu č. k. 16 C 37/99-205 z 21. októbra 2003. Podľa názoru krajského súdu nebytové priestory, ktoré sťažovateľka v obytnom dome užívala na základe zmluvy o nájme, neboli stavebne určené na prevádzkovanie obchodu a služieb, a preto sa na ich prenajatie nevzťahovala povinnosť predchádzajúceho súhlasu mesta B. B. ako vlastníka pod následkom neplatnosti zmluvy o nájme. Nebolo preto možné v rozpore s právnym názorom okresného súdu považovať zmluvu o nájme za neplatnú z tohto dôvodu. Rovnako nebolo možné sa stotožniť s právnym názorom okresného súdu, ktorý považoval zmluvu o nájme za neplatnú aj z dôvodu nedostatočne presne určenej výšky nájomného. Naproti tomu však treba zmluvu o nájme považovať za neplatnú v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, keďže nebytové priestory boli zmluvou o nájme prenajaté na iný účel, než na aký boli stavebne určené. Skutočnosť, že zmluvu o nájme treba považovať za neplatnú, má za následok, že sťažovateľka nemá naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva žalovaného subjektu, teda vlastne na určení toho, že žalovaný subjekt previedol vlastníctvo obytného domu na ďalší subjekt neplatným spôsobom, keďže nerešpektoval prednostné právo sťažovateľky.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv lebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie

ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05).

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

Podstata argumentácie sťažovateľky je založená na odlišnom výklade a posúdení otázky platnosti či neplatnosti zmluvy o nájme, z ktorej sú odvodené nároky sťažovateľky uplatnené v konaní pred všeobecnými súdmi. To znamená, že porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vidí sťažovateľka vlastne v tom, že všeobecné súdy nerozhodli v súlade s jej predstavami, resp. s jej právnym názorom.

Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše, treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené. Krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2005